У 70 років

Коли нам літ вже сімдеся́т,
То ми не просто люди літні, -
-Це термін нашого життя,
І скоро нас погли́не вічність.

Хоча нам Біблія в псалмі́,
Дає іще такий додаток, -
Якщо здоров'ям ми міцні,
То ще протягнемо десяток.

Тому́ у сімдеся́т рокі́в,
Підбити підсумки вже треба
Як ти земне життя провів?, -
Відверто запитати се́бе.

Та ось такий, хто все життя,
Був атеїстом, то напевно,
Він не боїться небуття,
Не вірить в Суд страшни́й, і пекло.

А той, хто віруючим був,
Свідомо став християни́ном,
Хто майже святості сягнув,
До смерті ставиться спокійно.

Та інша справа коли ти,
Був ніби хрещений батьками,
Але, як більшість світу жив, -
Ходив широкими шляхами.

У церкву, двічі йшов на рік, -
-Звичайно паску освятити,
Чи свічку ніс за упокій,
Або здоров'я попросити.

І хоча Біблію читав,
Одного разу, та як більшість,
Жив собі далі, і вважав,
Що не гріховніший за інших.

А добрих справ, які підуть,
Нас захищати на Суд Божий,
На жаль нема, і на біду,
Вони мені не допоможуть.

І ось у шістдесят років,
Прийшло запізнене прозріння,
Що треба каятися йти,
І жити в доброму сумлінні.

Я водне хрещення прийня́в,
У но́вій Церкві, і найбільше,
Між слу́шних Богу шкодував,
Що не зробив цього раніше.

І ось цей залишок життя,
Я намагаюсь в міру сили,
Людей приве́сти до Христа,
І своїх ближніх особливо.
***
Колись я ніби уві сні,
Попав на Суд і ось дивлюся,
Як на дві шальки терезів,
Земні діла мої кладуться.

І ті гріховні шістдесят,
Донизу чашу опускають,
Але Христос і каяття,
Урешті – решт переважають.